18 d'octubre: Sant Lluc, evangelista

Text de l'Evangeli (*Lc* 10,1-9): En aquell temps, designà el Senyor altres setanta-dos; i els envià de dos en dos, davant d'ell, a tota ciutat i lloc on ell havia d'anar. I els deia: «Les messes certament són moltes, però els treballadors pocs; pregueu, doncs, l'amo de les messes que enviï treballadors a les seves messes. Aneu, mireu que jo us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, i no saludeu ningú pel camí. En qualsevol casa on entreu, digueu primer: "Pau en aquesta casa". I si allí hi hagués algun fill de la pau, hi recaurà la vostra pau; però si no, retornarà a vosaltres. I quedeu-vos en la mateixa casa, menjant i bevent les coses que allí hi ha, perquè és digne el treballador del seu estipendi. No passeu d'una casa a una altra. I en qualsevol ciutat on entreu i us rebin, mengeu allò que us posin, cureu els malalts que hi hagi, i digueu-los: "Se us ha apropat el regne de Déu"».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Se us ha apropat el regne de Déu»

Fra Lluc TORCAL Monjo de Monestir de Sta. Mª de Poblet
(Santa Maria de Poblet, Tarragona, Espanya)

Avui, en la festa de sant Lluc —l'Evangelista de la mansuetud de Crist—, l'Església proclama aquest Evangeli on es presenten els trets centrals de l'apòstol de Crist.

L'apòstol és, en primer lloc, el qui ha estat cridat pel Senyor, designat per Ell mateix, per tal de ser enviat en el seu nom: és Jesús qui crida qui vol per a confiar-li una missió concreta! «Designà el Senyor altres setanta-dos; i els envià de dos en dos, davant d'ell, a tota ciutat i lloc on ell havia d'anar» (Lc 10,1).

L'apòstol, doncs, per haver estat cridat pel Senyor, és, a més a més, aquell qui depèn totalment d'Ell. «No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, i no saludeu ningú pel camí» (Lc 10,4). Aquesta prohibició de Jesús als seus deixebles indica, sobretot, que han de posar tota la seva confiança en el seu Senyor, abandonant-se a Ell, fins al punt de deixar a les seves mans allò que és més essencial per a viure: el Senyor, que vesteix els lliris dels prats i dóna l'aliment als ocells, vol que el seu deixeble busqui, en primer lloc, el Regne del cel i no, en canvi, «què menjareu o què beureu, i no us inquieteu, que totes aquestes coses és la gent del món qui les busca; però el vostre Pare sap que les necessiteu» (Lc 12,29-30).

L'apòstol és, encara, el qui prepara el camí del Senyor, anunciant la seva pau, guarint els malalts i manifestant, així, la vinguda del Regne. La tasca de l'apòstol és, doncs, central en i per a la vida de l'Església, perquè d'ella en depèn la futura acollida del Mestre entre els homes.

El millor testimoni que ens pot oferir la festa d'un Evangelista, d'un que ha narrat l'anunci de la Bona Nova, és el de fer-nos repensar en la dimensió apostòlico-evangelitzadora de la nostra vida cristiana.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Tot el qui estima Déu creu que l'Evangeli ha estat escrit per a ell i que se li ha concedit com a regal, amb l'encàrrec de què conservi una joia tan preciosa» (Sant Beda el Venerable)

- «Sant Lluc ens introdueix en el coneixement de la llum discreta i, al mateix temps, penetrant, que la Paraula de Déu irradia il·luminant la realitat i els esdeveniments de la història» (Sant Joan Pau II)

- «Sant Lluc ens transmet tres paràboles principals sobre la pregària: La primera, "l'amic importú" (cf. Lc 11,5-13), convida a una pregària insistent: (...). La segona, "la viuda importuna" (cf. Lc 18,1-8), se centra en una de les qualitats de la pregària: cal pregar sempre sense defallir (...). La tercera paràbola, "el fariseu i el publicà" (cf. Lc 18,9-14), es refereix a la humilitat del cor que prega (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.613)